

spet sredi dneva iskala samoto za prijateljsko približane pogovore ter za ognjišče. Oboje sva našla ob potoku, ki se napaja v jezerih in ki popolnoma prepuščen naravi in času ubira svojo rdečkasto strugo po prijazno razpognjenih globači; med redkimi drevesi gosta zelena trava, naplavljena vse do robov vode, temne skale pa so stiskale in bleščale potočni tok. Videla sva umetni Ribnik, njegovo ločje in fino nakodrano valovanje. Bila sva na Peskih, kjer sva si privoščila znamenito gobovo juho z žganci, vsak pol piva in zabavo s prelistavanjem pozabljenega včerajšnjega časopisa. Spala sva nad stajo ob mladi, še mirni in čisti Oplotnici, on na starem krilu vrat, omehčanem s preperelim senom, jaz v na škarnike privezani ležalni mreži, na ganku gozdarske kočice, sedeči nad jaso, obkroženo z mravljišči. Kako lepa je bila stranpot k potoku Majland, ki se pri Šumikih s še nekaj drugimi potoki spremeni v prepadno Lobnico, počitek ob ognju sredi struge in čaj na polomljenih kamnih – in ko sva pozneje tudi prišla k vznožju Velikega Šumika in k pahljačam razvejanega slapu, sva s sorodno izrazitostjo čutila, kako večina ljudi pozablja na mogočnost drobnega. Po vejah gozdnih cest sva blodila proti Osankarici in jo našla v tihoti, ki je šepetala o junakih Pohorskega bataljona, in tolkla po prijazno belih cestah, ki se vedno znova znajdejo kje pri vodi ali nakažejo rogovile obetajočih steza. In vedno je bilo videti, kot da sva šele na začetku poti in odkrivanj.

Stopila sva v prerojeno Pohorje

»Na Pohorju je pa res fajn!« sva rekla še enkrat. Nevihta se je z vsem svojim težkim topništvo hitro umikala v strmali gozdnega brezkraya. Naglo je postajalo svetlo in kot s potegom zavese so se med mokrimi vejami razpeljale pahljače zlato obarvane vlage. Grom se je oglašal le še z oslabelemi odmevi. Stopila sva na prosto. Svet, še tako zožen v Hudem Kotu, je bil prerojen in kot edini, ki se je bil umiril v sovražnem vesolju. Zaplesala sva po cesti, prepredeni z žilicami usihajočih curkov, trezna, vendar omamljena in nejeverna kot po kakšni čudežni rešitvi. Pohorje je še stalo in midva sva pila prvine njegovih trdnih gozdov.

Veselje je bilo spet si oprtati nahrbtnika. ◉

Gora

Gora,
pusti mi blizu!

Vedno znova se moram povzpeti,
visoko,
do sonca.
Iz tvojih cvetov pijem med
in iz tvojih izvirov se napajam.

Gora,
pusti mi blizu
in pozabi, da sem ženska.
Pozabi,
da sem ženska.

Strah me je,
vendar moram čez tvoje pasti,
da preglasim svoje viharje,
svoja hrepenenja,
ki se izožijo
v eno samo pot.
V eno samo celoto bivanja.
V popolnost.
Da se znova zavem,
kako zelo ljubim življenje.
Da,
življenje,
življenje,
združeno v eno samo pot,
ne pot – stopinje.

Gora,
pusti mi blizu!
Tvoja božanstva prosim,
naj mi puste blizu!
Na to, tvojo edino pot.
Edino,
ki se začne in konča
in konča in začne.
Edino,
ki vodi nazaj do ljudi, ki jih ljubim.

Oлга Kolenc